

Mark Coenen.

DE GEBETEN HOND

Mark Coenen gaat
op wandel met de week.

Sandwich

De start van Roland Garros bliksemde mij op de bekende wijze van de teletijdmachine van professor Barabas terug naar de examens van mijn studententijd: beide startten op hetzelfde moment.

Nu nog altijd trouwens, maar in de dagen vlak na de oorlog waarin mijn jeugd zich afspeelde was het bekijken van de matches in Parijs de enige zekere manier om via de televisie te ontsnappen aan de stress van de blok. Nu is de modale student omringd door een iPhone, een iPad, een iWatch en nog wat dure dingen die beginnen met een i, behalve als uw toestel op Android draait.

Oortjes in, YouTube aan. Wat een verschil met onze spartaanse jeugd.

Na een uur markeren met de fluostift trakteerde ik mij op tien minuten tennis, al kon het ook zijn dat ik na tien minuten studeren een uur tennis keek: mijn geheugen laat mij op dat vlak gelukkig in de steek en mijn moeder die dat steeds zenuwachtiger zag gebeuren, kan er niets meer over zeggen want ze is dood.

Plots zat ik de godganse dag voor de buis, bezeten door een ongekende en beate bewondering voor Jimmy Connors en Björn Borg, om van de elegante, ravissante Chris Evert maar te zwijgen.

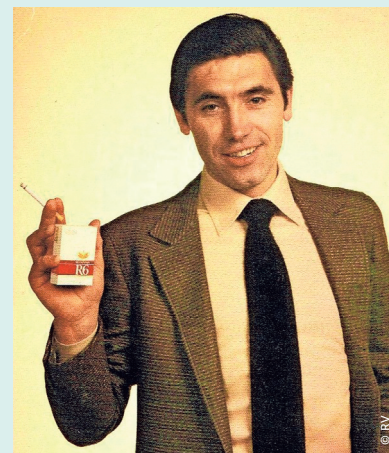
Al een geluk dat de *crop top* toen nog niet mocht, of ik was nu nog altijd bezig met afstuderen.

Commentaar van Daniël Mortier en verder geen gezeik: geen voor- of na- of tussenanalyses van kenners, boeren of buitenlui, geen persconferenties: alleen de sport telde. Toch werd er in die tijd al geklaagd over de commercialisering van de topsport. Renners waren al langer eenvoudige sandwichmen voor obscure merken en verdienden schnabbelend een centje bij. Zo maakte Eddy Merckx reclame voor wasproducten (Ariel), frietvet (Resi) en sigaretten (R6), met paginagrote advertenties in alle periodeken.

Was de sporter toen nog vooral een uithangbord, nu is hij een volbloed

mediafiguur geworden. Die evolutie is te danken aan de ontdekking dat sportlui over hersenen en een mond beschikken, beide dikwijls groter dan eerder gedacht. Dat is spek naar de bek van de media, die de veelgeplaagde atleet constant belagen op zoek naar een originele quote, want de zendtijd is massaal en dient te worden gevuld met alles wat van ver of dichtbij te maken heeft met de betreffende sport. VTM zet zelfs zijn bekendste nieuwsankers in om in de aanloop naar het EK de pieren uit de bereidwillige neus van Courtois en Mertens te halen.

Allemaal in functie van het ophitsen van de massa's en tot meerdere eer en glorie van een van de laatste bolwerken van een perfide symbool van een volksvijandig en multicultureel belgicisme: de nationale ploeg. Dertig procent van de Belgen is er nu al van overtuigd dat we gaan winnen. Zelfs met een halve ploeg in de lappenmand: wie doet ons wat? Ik zal het u zeggen: Frankrijk, Engeland, Portugal, Duitsland en Italië.



Was de sporter vroeger nog vooral een uithangbord, nu is hij een volbloed mediafiguur geworden

Nina

“Vanmorgen, toen ik alvast nadacht over wat ik wilde vertellen over ons twee, viel me op dat wij er eigenlijk ook voor elkaar zijn wanneer het goed gaat. Niet alleen als het slecht gaat, wat de gangbare manier is om een bijzondere band te beschrijven. Eva en ik zien elkaar elke week, altijd. Sinds corona proberen we elke vrijdag samen te gaan wandelen in de Bourgoyen (*natuurgebied in Gent, red.*), en halverwege de wandeling eten we samen onze boterhammen met een omeletje op. Zalig om zo het weekend te beginnen.

“En ja, ik was in mijn hoofd al een mama toen ik nog met de poppen speelde. Ik mocht babysitten op kleuters in de buurt, die zelf maar vier jaar jonger waren dan ik. Als ik fruitpap aan de buurjongetjes mocht geven, was dat het hoogtepunt van mijn dag. Eva zegt dat ze naar me opkijkt, maar ik denk dat zij ook onderschat welke invloed zij op mij heeft. In die kunstenaarsfamilie waarin we opgroeiden, heb ik veel langer dan Eva moeten zoeken naar mijn eigen creativiteit. Calqueren, dat kon ik wel goed. Maar bij mij zit die creativiteit meer in hoe ik denk.

“Ik ben veel te lang blijven plakken op mijn stageplaats in de bijzondere jeugdzorg, in een job die me eigenlijk niet meer gelukkig maakte en die niet met mijn diploma matchte. Dat ik uiteindelijk toch zelfstandige ben geworden, is deels dankzij Eva, die het al tien jaar goed doet als ondernemer. Zij heeft me enorm geholpen, gewoon omdat het voor haar allemaal al evident was. En ook om kleine dingen ben ik haar dankbaar. Toen ze me voor het eerst op Instagram tagde, kreeg ik er in één klap een boel volgers bij aan wie ik mijn boodschap kwijt kon. Nu krijgen we allebei vaak te horen: ‘Ik volg uw zus ook, hoor!’ Ik ben zo blij dat ik het gedurfd heb. Soms droom ik dat ik mijn ontslag nog altijd niet heb durven geven en dan sta ik op met een knoop in mijn maag.

“We hebben ook al samengewerkt, zij heeft de illustraties bij mijn boek (*Mild ouderschap, red.*) gemaakt. Op een namiddag ging ik bij haar langs om te praten over welke tekeningen er bij de teksten konden komen. Toen zag ik in hoe steengoed ze is. Bij alles wat ik voorstelde, zag ze meteen een beeld met tekstballonnetjes: ‘O, ik kan daar een papa bij tekenen, en hem dit laten zeggen...’ Ik zat haar met stijgende verwondering gade te slaan en ze reageerde: ‘Da’s wel mijn job, hè! En je gaat toch niet de hele tijd naast mij blijven zitten, hè, terwijl ik teken?’” (*lacht*)